

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Martiny Küchlerové v právní věci žalobců: 1. ppor. R. B.; 2. nstrm. A. B.; 3. prap. P. B.; 4. prap. M. B.; 5. prap. P. Č.; 6. prap. P. D.; 7. pprap. P. D.; 8. pprap. M. F.; 9. prap. M. G.; 10. pprap. L. G.; 11. pprap. V. H.; 12. nstrm. R. H.; 13. prap. Bc. A. H., DiS.; 14. nstrm. B. H.; 15. prap. D. Ch.; 16. pprap. J. K.; 17. ppor. R. K.; 18. prap. Mgr. R. K.; 19. pprap. A. K.; 20. prap. Z. K.; 21. pprap. R. M.; 22. prap. R. M.; 23. prap. J. M.; 24. prap. R. M.; 25. nprap. D. M.; 26. pprap. Bc. M. N.; 27. prap. Bc. P. P.; 28. prap. R. P.; 29. pprap. M. P.; 30. pprap. R. R.; 31. prap. Bc. V. R.; 32. prap. J. S.; 33. pprap. M. S.; 34. prap. P. S.; 35. nprap. Mgr. M. Š.; 36. prap. K. Š.; 37. nprap. I. T.; 38. prap. J. V.; 39. prap. R. V.; 40. pprap. T. Z.; 41. prap. D. Ž.; 42. nstrm. M. Č., a 43. prap. M. K., všichni zast. Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, se sídlem Rooseveltova 49/16, Plzeň, proti žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2023, č. j. 22 Ad 11/2021-126,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím ředitele Věznice Karviná ze dne 27. 1. 2020, č. j. VS-46854-81/ČJ-2019-802920, byla zamítnuta žádost žalobců o proplacení přestávek na jídlo a odpočinek dle § 60 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

[2] Odvolání žalobců žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 10. 2021, č. j. VS-63095-10/ČJ-2020-80000L-51ODV, zamítl a rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně potvrdil. Podle žalovaného svědecké výpovědi i listinné důkazy jednoznačně prokázaly, že přestávky na jídlo a odpočinek byly organizovány tak, aby příslušníci mohli skutečně odpočívat ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Služba byla přerušitelná – svědci, včetně nadřízených funkcionářů, i účastníci řízení potvrdili, že během přestávek byli příslušníci nahrazováni jinými kolegy, resp. mohli se vzdálit ze stanoviště. Výpovědi zahrnovaly konkrétní případy, kdy příslušníci během přestávky opustili své stanoviště a využili volný čas dle vlastního uvážení. Žádný příslušník nebyl nucen zůstat ve střežené zóně bez možnosti volného pohybu. Žalovaný zdůraznil, že zákon nevyžaduje, aby přestávka mohla být vykonávána mimo objekt věznice, pouze to, aby příslušníci měli prostor pro odpočinek.

[3] Žalovaný dále připomněl, že příslušníci bezpečnostních sborů vykonávají službu ve specifickém režimu, který zahrnuje povinnost nosit během služby služební uniformu. To však podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), samo o sobě nebrání tomu, aby příslušníci mohli čerpat přestávky na odpočinek. Ze svědeckých či účastnických výpovědí nevyplývalo, že by příslušníci během přestávky nesměli odkládat radiostanici či že by museli řešit služební povinnosti (nad rámec zákroku ve vzácných případech mimořádných událostí). Žalobci zmiňovaná judikatura se podle žalovaného vztahovala na případy, kdy příslušníci neměli žádnou možnost přestávku využít. V projednávané věci však byly přestávky řádně plánovány v denních rozkazech a svědecké výpovědi potvrdily, že byly reálně čerpány.

[4] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Nesouhlasili s tvrzením žalovaného, že přestávky mohli čerpat a reálně je čerpali. Poukázali na specifickou vězeňského prostředí a způsob, jakým byli příslušníci na jednotlivá stanoviště veleni a jaké úkony byly prováděny při předávání a převzetí stanoviště. Žalobci považovali za „*lapsus*“ konstatování žalovaného, že vnitřní předpisy upravující služební činnost na stanovištích se na příslušníky vztahovaly pouze při výkonu služby, nikoli v době čerpání přestávky na jídlo a odpočinek. Pokud by příslušník čerpal přestávku a nevykonával služební činnosti, podle žalobců vznikne ve věznici chaos. Žalobci připustili, že bylo prokázáno, že měli možnost se stravovat v jídelně nebo si přinést stravu vlastní, avšak neodkládali výstroj a stravování netrvalo dobu stanovenou v § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Při odchodu ke konzumaci stravy nepředávali stanoviště jinému příslušníkovi, jinak by předání bylo zapsáno v knize předání a převzetí služby. V případě vzniku mimořádné události během jejich nepřítomnosti by nesli odpovědnost. Střídání se nekonalo pro nedostatek příslušníků (ani jeden příslušník nebyl velen mimo stanoviště). Žalobci byli toho názoru, že pokud nemohli přestávku trávit dle svého uvážení ve stanovené době a rozsahu, nelze ji odečítat od pracovní doby.

[5] Dále žalobci upozornili, že vykonávají službu v kompletním vystrojení a v případě dozorcí služby dokonce s radiostanicí. Využití možností stravování po dobu nezbytně nutnou nelze podle nich považovat za čerpání přestávky na jídlo a odpočinek, když jsou i po dobu přestávky veleni na dozorcím či strážním stanovišti. To nikomu nepředávají (vyjma ukončení pracovní doby), neustále vykonávají činnosti dle interních předpisů a jsou připraveni zakročit v případě mimořádné události. Tvrzení služebního funkcionáře, že žalobcům je umožněno stravování mimo objekt věznice, bylo podle žalobců v rozporu

pokračování

s jejich výpověďmi. Žalobci uvádějí, že většina z nich prohlásila, že o přílohách denních rozkazů, jimiž jim měly být přestávky nařizovány, neměla povědomí. Závěrem žalobci zdůraznili, že přestávka podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru zahrnuje nejen konzumaci stravy, ale i odpočinek. Tím se žalovaný podle žalobců dostatečně nezabýval.

[6] Krajský soud v Ostravě shora uvedeným rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu zamítl. V prvé řadě poukázal na přílišnou obecnost žaloby a upozornil, že se mohl projednávanou věcí zabývat pouze v rozsahu žalobních bodů. Následně odkázal na východiska judikatury Nejvyššího správního soudu k případům přestávek příslušníků bezpečnostních sborů shrnutá v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022-64. Připomněl rovněž, že mezi žalobci není žádný příslušník eskortní směny, proto se argumentací týkající se eskort dále nezabýval.

[7] K žalobním námitkám krajský soud popsal rozdíly mezi pevnými a pohyblivými stanovišti a upozornil, že pouze v případě pevných stanovišť je nutné střídání, zatímco pohyblivá stanoviště nevyžadují nepřetržitou přítomnost příslušníků a je možné je dočasně opustit. Krajský soud považoval v tomto ohledu za dostatečné již vysvětlení této problematiky prvostupňovým rozhodnutím, kde ředitel věznice opřel svůj závěr o faktickém čerpání přestávek o relevantní důkazy. Krajský soud pokládal za podstatné i výpovědi samotných žalobců (konkrétně žalobců č. 2, 37, 24 a 25). Ze všech těchto podkladů podle krajského soudu jednoznačně vyplynulo, že žalobci přestávky na jídlo a odpočinek skutečně čerpali, při jejich čerpání byli v případě potřeby střídáni a neměli během přestávky odpovědnost za své stanoviště. Odlišně vypovídal pouze žalobce č. 1, jeho výpověď však byla již sama o sobě vnitřně rozporná.

[8] Krajský soud citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, dle něhož není čerpání přestávky popřeno tím, že se ve výjimečných případech aktivuje zákonná zakročovací povinnost. Nejvyšší správní soud zde zdůraznil, že čerpání přestávky je prioritou a k jejímu proplacení by mělo docházet pouze tehdy, pokud čerpání přestávky skutečně nebylo objektivně možné. To bylo podle krajského soudu v projednávané věci dodrženo, neboť k nevyčerpání přestávky došlo pouze zřídka a přestávka byla následně nahrazena, příp. proplacena.

[9] K otázce „znehodnocení“ přestávky nutností trávit ji v uniformě krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2022, č. j. 2 As 347/2019-93, podle něhož samotná tato skutečnost nebyla důvodem proplacení doby za přestávku. Podle krajského soudu je logické, že příslušníci nepřistupují k odkládání výstroje či převlékání z praktických důvodů (fakticky by to znemožnilo využití přestávky ke stanovenému účelu). Krajský soud se neztotožnil se žalobci ani v tom, že by přestávka měla vždy zahrnovat čas na jídlo a zároveň čas na odpočinek – k tomu odkázal na argumentaci obsaženou v rozhodnutí žalovaného. Doplnil, že z dokazování provedeného ve správním řízení vyplynulo, že žádný vnitřní předpis nezakazuje opuštění areálu věznice a že někteří příslušníci této možnosti skutečně využili. Tvrzení žalobců, že konzumace stravy probíhala pouze v nejnutnějším rozsahu a ještě před vyčerpáním celé přestávky se vraceli zpět na místo, neodpovídalo obsahu spisu. Sami žalobci sdělili, že v případě přerušení přestávky ji vyčerpali později.

[10] Krajský soud dále odkázal na judikaturu týkající se problematiky zakročovací povinnosti ve smyslu § 7 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské a justiční strážci České republiky, konkrétně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, a ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022-64. Podle nich tato povinnost dopadá na příslušníky trvale, i mimo službu, nejde tedy o okolnost rozhodnou pro posouzení povahy přestávky. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že v projednávané věci došlo ve sledovaném období (únor 2016 až únor 2019) pouze k deseti případům mimořádných událostí. Sami žalobci na ústních jednáních sdělili, že si na mimořádnou událost nepamatují, příp. ji zažili jednou. Krajský soud proto i tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

[11] K argumentaci, že v případě skutečného čerpání přestávky zavládne ve věznici chaos, krajský soud konstatoval, že způsob střídání příslušníků v době čerpání přestávky na jídlo a oddech je ve správním spise zaznamenán a nepředstavuje porušení bezpečnosti ani ohrožení objektu věznice či celé společnosti. Krajský soud shrnul, že výkon služby v dotčených věznicích je přerušitelný a k čerpání přestávek docházelo i fakticky v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Závěrem krajský soud vysvětlil, že projednávaná věc je skutkově odlišná od případu Věznice Vinařice, kde Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2023, č. j. 8 As 248/2021-116, zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 7. 2021, č. j. 55 Ad 2/2020-147.

II.

Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[12] Žalobci (stěžovatelé) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které podřadili pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[13] Stěžovatelé předně namítají, že krajský soud přerušil řízení do pravomocného skončení řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 248/2021. Přestože Nejvyšší správní soud zmiňovaným rozsudkem ze dne 30. 5. 2023, č. j. 8 As 248/2021-116, kasační stížnost žalovaného zamítl (tedy rozhodl ve prospěch žalobců v onom případě), krajský soud v projednávané věci rozhodl v příkrém rozporu s tímto rozsudkem a žalobu zamítl. Popřel tím své předchozí tvrzení, že výsledek řízení vedeného pod sp. zn. 8 As 248/2021 může mít zásadní vliv na projednávanou věc. Rozhodnutí krajského soudu bylo podle stěžovatelů neočekávané a překvapivé, neboť krajský soud rozhodl fakticky stejnou věc zcela opačně.

[14] Podle stěžovatelů se krajský soud ani okrajově „*nevěstnal*“ do problematiky vězeňské služby, která je praktikována ve všech objektech shodně. Stěžovatelé připouštějí, že není nutně potřeba každou přestávku rozdělovat na část na jídlo a část na odpočinek, ale zdůrazňují, že je třeba prokázat faktické čerpání přestávek.

[15] Stěžovatelé dále vysvětlují časové rozvržení směn a zdůrazňují, že po žádnou část směny (kromě překrývajících se částí na začátku a na konci) nejsou střídáni. Sčítací prověrky vězňů se nikdy jindy než na začátku a konci směny neprovádějí, stejně tak se žádné předání za účelem čerpání přestávky na jídlo a odpočinek nezapisuje do knihy předání a převzetí služby. Žádný rozkaz vedoucích oddělení nemůže porušit rozpis strážních a dozorčích stanovišť (právní normu vydávanou služebním funkcionářem věznice). V denních rozkazech vedoucích oddělení není ani jediné osoby, která by nebyla velena na konkrétní strážní stanoviště a určena na střídání v průběhu přestávek. Stěžovatelé jsou toho názoru, že není

pokračování

možné, aby stanoviště v průběhu přestávky „nepodléhalo žádnému režimu“. Dle vnitřního řádu věznice se totiž odsouzení pohybují po věznici zásadně pod dozorem příslušníka vykonávajícího službu na určeném stanovišti. Krajský soud podle stěžovatelů nemůže argumentovat možností přerušení služby za účelem čerpání přestávek, neboť tento termín začal žalovaný používat až v poslední době a nevysvětlil, zda by mělo jít o střídání, nebo odvolání ze stanovišť. Ani jeden z těchto institutů v projednávané věci používán nebyl.

[16] Stěžovatelé nechápou, proč krajský soud posuzoval postavení příslušníků ve vazebních věznicích Praha Ruzyně a Praha Pankrác, když ani u jedné z nich do současné doby nedošlo k žádnému soudnímu rozhodnutí. V případě Věznice Oráčov Krajský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného, jeho rozsudek je aktuálně napaden kasační stížností.

[17] Posouzení pevných a pohyblivých stanovišť krajským soudem podle stěžovatelů ukazuje na nepochopení systému Vězeňské služby ČR. Výkon služby na pohyblivých stanovištích je totiž závislý na rozvrhu dne odsouzených, kde je uvedeno, jakou činností se odsouzení zabývají pod přímým dohledem službu vykonávajícího příslušníka. Příslušník nemůže opustit takové stanoviště a jít odpočívat – to by podle stěžovatelů odporovalo logice a činnosti vězeňské služby. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, citovaný krajským soudem, hovoří ve skutečnosti v jejich prospěch, neboť vyjma nejnutnějšího času na konzumaci stravy „nemohou ani na okamžik svou bdělost oslabit“. Stěžovatelé namítají, že podle citovaného rozsudku musí být umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem – příslušníci se mohou věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si. Stěžovatelé zdůrazňují, že nelze vycházet pouze z denních rozkazů, ale je třeba zkoumat pravý stav věci. To však krajský soud neučinil a setrval na posouzení žalovaného.

[18] Stěžovatelé upozorňují, že podle nařízení generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 5/2016 nesmí příslušník opustit stanoviště, dokud nebude vystřídán či odvolán. Denní rozkazy nedisponovaly žádným volným příslušníkem, který by mohl příslušníky střídát a zajistit provedení všech povinností vztahujících se k danému stanovišti. Podle stěžovatelů krajský soud nerespektoval nejen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2023, č. j. 8 As 248/2021-116, ale ani rozsudek tohoto soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78. Pokud je výkon služby přerušitelný, strážní a dozorcí stanoviště po určité době nejsou obsazena, čímž je přímo ohrožena bezpečnost věznice i společnosti.

[19] Závěrem stěžovatelé bez uvedení bližší argumentace vyjmenovávají rozsudky krajských soudů týkající se obdobné problematiky. Konstatují rovněž, že ve věci vydal rozhodnutí i Soudní dvůr EU a Ústavní soud, který všem „žalobám“ (pravděpodobně myšleno ústavním stížnostem) obdobných žalobců vyhověl. Krajský soud se podle stěžovatelů nevypořádal se všemi tvrzenými skutečnostmi a nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu, na který sám poukazoval.

[20] Vzhledem k uvedenému stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[21] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v první řadě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Ze skutkového stavu zjištěného ve správním řízení vycházel podle něj i krajský soud. Podle žalovaného bylo prokázáno, že stěžovatelé mohli čerpat a skutečně čerpali přestávky ve službě na jídlo a odpočinek – charakter služby

v dotčených věznicích to umožňoval. Žalovaný nepopírá, že příslušníci byli částečně omezeni ve svých aktivitách, to ale vyplývá z povahy výkonu služby v režimovém prostředí věznic.

[22] K tvrzenému nerespektování rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2023, č. j. 8 As 248/2021-116, žalovaný upozorňuje, že rozhodnutí ve věci Věznice Vinařice bylo zrušeno z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu (nikoli proto, že by služba neumožňovala přestávky čerpat). Žalovaný odkazuje na odlišná rozhodnutí krajských soudů, Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Z nich vyplývá, že krajský soud nevydal rozhodnutí překvapivé ani nepředvídatelné, jak uvádějí stěžovatelé. Žalovaný shrnuje, že jednotlivé případy se od sebe liší a nelze zobecňovat, že v případě úspěchu jedné žaloby musí být nutně vyhověno ve všech podobných případech.

[23] Podle žalovaného zmocněnec stěžovatelů pomíjí, že řada jeho argumentů již byla soudy vyvrácena či odmítnuta, přesto je opakovaně předkládá. Stěžovatelé nevysvětlují, proč podle nich příslušník nesmí stanoviště opustit, dokud není vystřídán nebo odvolán. Z napadeného rozsudku je naopak zřejmé, z jakých skutečností vycházel krajský soud. Žalovanému není zřejmé, co se stěžovatelé snaží sdělit tím, že napadají používání termínu „*přerušení služby*“. Žalovaný zdůrazňuje, že ve správním řízení byla zjišťována faktická možnost příslušníků čerpat přestávky na jídlo a odpočinek. Dokazováním byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se musel zabývat situací v jiných věznicích (Vazební věznice Ostrava, Věznice Oráčov a Vazební věznice Praha Ruzyně), neboť někteří ze stěžovatelů byli právě z těchto věznic v rozhodném období převedeni. O Vazební věznici Praha Pankrác však v žádném z rozhodnutí v projednávané věci (ani v napadeném rozsudku) není zmínka.

[24] Krajský soud podle žalovaného posoudil problematiku pevných a pohyblivých stanovišť zcela správně, vycházel ze skutkových zjištění a judikatury; své úvahy dostatečně objasnil. Stejně jako služební orgány vycházel i z výpovědí samotných účastníků, není tedy pravdou, že by jejich tvrzení zcela pominul. Žalovaný vysvětluje, že stanoviště není obsazeno tím, že se na něm fyzicky nachází příslušník, který po celý vymezený čas „*stojí v pozoru a střeží/dozoruje své okolí*“. Připomíná, že k některým stanovištím se neváže žádný konkrétní prostor, v němž by se příslušník musel nacházet. Setrvání v ohraničeném prostoru by naopak ve svém důsledku plnění některých služebních úkolů zamezilo. Žalovaný připomíná, že žádný z příslušníků neodchází na přestávku svévolně – vždy je na ni vyslán svým nadřízeným. K otázce „*střídačů*“ konstatuje, že by takový příslušník po celou dobu služby neměl na práci nic jiného než čekat, až půjde někdo z kolegů na oběd. Zdůrazňuje, že na pohyblivých stanovištích není nutná kontinuální přítomnost příslušníka, případné neodkladné úkony může zastat jiný příslušník (obdobně jako u civilních zaměstnanců). Některá stanoviště jsou obsazována ve větším počtu příslušníků, během čerpání přestávky se tento počet pouze sníží.

[25] Závěrem žalovaný upozorňuje na obecnost žaloby a cituje judikaturu k dispoziční zásadě ve správním řízení i před správními soudy. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2022, č. j. 59 Ad 3/2021-101, podotýká, že to byli stěžovatelé, kteří byli povinni prokázat, že přestávky nebyli schopni vyčerpat. To se jim ale v projednávané věci nepodařilo.

pokračování

[26] Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[27] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelé namítají, že ti z nich, kteří ve správním řízení vypovídali, potvrdili, že na strážních a dozorčích stanovištích nejsou střídáni a stanoviště bez vystřídání nemohou opustit. Upozorňují, že podle seznamu strážních a dozorčích stanovišť mají být stanoviště obsazena nepřetržitě – není zde uvedeno, že by služba mohla být přerušena po dobu čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Následně sdělují, jaká rozhodnutí služebních funkcionářů a krajských soudů jsou jim známa u jiných věznic, a ohrazují se proti tomu, že žalovaný nezmínil rozhodnutí týkající se Věznice Plzeň, Věznice Vinařice a Věznice Horní Slavkov.

[28] Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že pokud by řádně docházelo ke střídání, takový úkon by musel být zapsán do knihy předání a převzetí služby, včetně sčítací prověrky. Žalovaný podle stěžovatelů neuvádí žádné důkazy, které by podporovaly jeho verzi. Stěžovatelé opakují svůj odkaz na nařízení generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 5/2016, podle něhož příslušník nesmí opustit stanoviště, dokud nebude vystřídán či odvolán. Pokud je stanoviště střeženo po dobu denní služby jen 11,5 hodiny, jde podle stěžovatelů o ohrožení bezpečnosti nejen věznice, ale celé společnosti. Stěžovatelé jsou toho názoru, že činnost na pohyblivých stanovištích je řešena Vnitřním řádem Věznice Karviná, jehož součástí je Časový rozvrh dne odsouzených. Tvrzení žalovaného podle stěžovatelů vede k chaosu (např. k tomu, že příslušník odvede odsouzené na výměnu prádla a nechá je bez dozoru).

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[29] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnými osobami, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[30] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž by bylo nutné přihlížet i bez námítky z úřední povinnosti. K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[31] Stěžovatelé v projednávané věci spatřují nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud se podle nich nevypořádal s námitkou nedostatečného střídání příslušníků k umožnění přestávky. Krajský soud se ovšem střídáním podrobně zabýval zejména v bodě 29 napadeného rozsudku, kde shrnul povahu jednotlivých stanovíšť, na něž byli stěžovatelé veleni, a vysvětlil rozdíl mezi pevným a pohyblivým stanovištěm. V bodě 30 následně vyjmenoval listinné podklady, z nichž průběh střídání vyplýval, a následně v bodech 31 až 34 odkázal přímo na vyjádření některých stěžovatelů (zejména k otázce střídání). Z toho jednoznačně vyplývá, že krajský soud se problematikou střídání zabýval, obecné kasační námitce tvrdící opak tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[32] Je pravdou, že krajský soud se explicitně nevyjádřil k dílčímu tvrzení, že podle zmiňovaného nařízení generálního ředitele nemůže příslušník stanoviště opustit, pokud nebude vystřídán. Absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení však nepředstavuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161). Implicitní vypořádání námitek akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Právě tak postupoval i krajský soud v projednávané věci. Již v úvodu konstatoval, že vinou přílišné obecnosti žaloby se k některým námitkám mohl vyjádřit toliko obecně. Z toho, jak se zabýval otázkou střídání a faktickým čerpáním přestávek, pak jednoznačně vyplývá, že považoval za relevantní právě fakticitu, nikoli případné formální nedostatky (namítané navíc pouze neurčitým odkazem).

[33] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, dle níž krajský soud pouze převzal tvrzení žalovaného a nezabýval se žalobními tvrzeními stěžovatelů. Předně lze konstatovat, že stěžovatelé (kromě otázky střídání vypořádané výše) neoznačili žádný konkrétní argument, který zůstal krajským soudem opomenut. Nejvyšší správní soud proto pouze na stejné úrovni obecnosti uvádí, že rozsudek krajského soudu je obsáhlý a vychází zejména z žaloby, kterou podrobně rekapituluje v bodech 1 až 9. Z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud porovnával žalobní tvrzení s obsahem spisu a v některých případech dokonce zjistil, že obsahu spisu vůbec neodpovídají (např. údajná výpověď stěžovatelů, že nebyli střídáni, či tvrzení o tom, že ihned po konzumaci stravy se stěžovatelé vracejí na stanoviště). Všemi dostatečně určitými žalobními body se krajský soud zabýval, jeho argumentace je dostatečně podrobná a bezrozporná.

[34] Jelikož tento soud neshledal ani žádné důvody nepřezkoumatelnosti stěžovateli neuplatněné, nic mu nebrání přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích uplatněných kasačních důvodů. Obdobně jako v případě žaloby je však vhodné upozornit, že kasační stížnost je velmi obecná, repetitivní, neboť převážně opakuje žalobní a odvolací námitky, aniž by přímo reagovala na jejich vypořádání žalovaným a krajským soudem.

[35] Stěžejní námitkou stěžovatelů je tvrzení, že krajský soud nerespektoval právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2023, č. j. 8 As 248/2021-116. Krajský soud dospěl k závěru, že projednávaná věc je skutkově odlišná. Stěžovatelé jsou však přesvědčeni, že přerušením řízení v projednávané věci se krajský soud *de facto* zavázal následně rozhodnout ve stejném duchu jako Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 8 As 248/2021.

pokračování

[36] Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. „[p]ředseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá“.

[37] Již z textu tohoto ustanovení je zřejmé, že vliv jiného řízení nemusí být bezpodmínečně zřejmý a nutně rozhodující pro výsledek řízení přerušovaného, postačuje pouze možnost. Ani v usnesení ze dne 30. 5. 2022, č. j. 22 Ad 11/2021-119, krajský soud neuvedl, že by výsledek řízení v projednávané věci přímo závisel na věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 248/2021. Krajský soud pouze konstatoval, že jde o věc skutkově obdobnou a právně shodnou a že výsledek řízení u Nejvyššího správního soudu „může mít zásadní vliv“ na rozhodování ve věci projednávané.

[38] Krajský soud tedy nijak nepředjímal, že plánuje rozhodnout určitým způsobem, nelze tedy přisvědčit stěžovatelům v tom, že by jeho následné rozhodnutí bylo neočekávané a překvapivé. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že krajský soud neměl k dispozici spis Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 248/2021, spis Krajského soudu v Praze ve věci sp. zn. 55 Ad 2/2020 ani spis žalovaného týkající se Věznice Vinařice. Vycházel tedy pouze z rozsudku Krajského soudu v Praze. Spis žalovaného v projednávané věci měl sice k dispozici, ten však čítal tisíce stran podkladů a stovky elektronických souborů. Nebylo by tudíž účelné, aby krajský soud spis podrobně nastudoval již při pouhém posuzování otázky, zda přerušit řízení.

[39] Zároveň je vhodné upozornit, že zástupce stěžovatelů při psaní žaloby pravděpodobně vycházel ze svých předchozích písemností podaných v jiných řízeních, zřejmě i ze žaloby týkající se Věznice Vinařice (o tom svědčí např. fakt, že na dvou místech žaloby je namísto „Věznice Karviná“ uvedeno „Věznice Vinařice“). To mohlo mít za následek rovněž nesprávná skutková tvrzení obsažená v žalobě, na něž upozornil i krajský soud v napadeném rozsudku. V důsledku těchto faktických chyb z textu žaloby vyplývalo, že je věc skutkově obdobná jako případ Věznice Vinařice. V takové situaci je pochopitelné, že krajský soud řízení v projednávané věci přerušil. Při podrobném posouzení však tyto nesprávnosti vyšly najevo a krajskému soudu nezbylo než vycházet ze skutečného stavu, který byl prokázán ve správním řízení, nikoli z nepravdivých žalobních tvrzení.

[40] Jak vyplývá z napadeného rozsudku, po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2023, č. j. 8 As 248/2021-116, krajský soud dospěl k závěru, že projednávaná věc je od případu posouzeného Nejvyšším správním soudem skutkově odlišná. To vyplývá již z konkrétního vypořádání jednotlivých žalobních námitek, krajský soud však zároveň v bodě 43 napadeného rozsudku vysvětlil, proč rozhodl jiným způsobem, než Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 13. 7. 2021, č. j. 55 Ad 2/2020-147. Stěžovatelé však s tímto odůvodněním nikterak adresně nepolemizují, neoznačují konkrétní okolnosti, z nichž podobnost dovozují, ani v projednávané věci neidentifikují obdobná pochybení, jako byla ta, pro něž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného týkající se Věznice Vinařice.

[41] Jak vyplývá z výše uvedeného, samotná skutečnost, že řízení v projednávané věci bylo přerušeno pro možný vliv řízení vedeného Nejvyšším správním soudem, nepředstavovala žádnou záruku způsobu rozhodnutí v projednávané věci. Tato námitka je tedy nedůvodná.

[42] K věcnému posouzení je třeba v první řadě poznamenat, že ne všichni stěžovatelé konali po celé posuzované období službu ve Věznici Karviná. Služební orgány se proto zabývaly rovněž čerpáním přestávek ve Věznici Oráčov, Vazební věznici Praha Ruzyně a Vazební věznici Ostrava, neboť právě z těchto věznic byli někteří z účastníků správního řízení převedeni. To bylo vysvětleno již na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, na str. 10 rozhodnutí žalovaného a v bodě 14 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připouští, že krajský soud se již nemusel zabývat situací ve Vazební věznici Praha Ruzyně, neboť jediný účastník správního řízení, který byl převeden z Vazební věznice Praha Ruzyně, žalobu nepodal. Uvedení tohoto posouzení nad rámec nutného odůvodnění však nemělo žádný vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[43] I přes opakované vysvětlení této elementární otázky však stěžovatelé (či jejich zástupce) stále nepochopili, že posuzování možnosti čerpání přestávek v dotčených věznicích není podpůrnou argumentací, ale věcným posouzením skutkových okolností vztahujících se přímo k projednávané věci. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se žalovaným, že o Vazební věznici Praha Pankrác není ve správních rozhodnutích ani v napadeném rozsudku žádná zmínka. Neexistuje zároveň žádný důvod přihlížet k rozhodnutím týkajícím se Věznice Plzeň a Věznice Horní Slavkov, na něž bez jakékoli argumentace či alespoň přesné identifikace konkrétních rozhodnutí odkazují stěžovatelé v replice.

[44] Posouzení situace nejen ve Věznici Karviná, ale i ve Věznici Oráčov (z níž byl převeden stěžovatel č. 39) a ve Vazební věznici Ostrava (z níž byli převedeni stěžovatelé č. 20, 34 a 42), tedy nepředstavuje nezákonnost napadeného rozsudku, ale naopak jeho nutnou součást.

[45] Podle § 60 zákona o služebním poměru, nadepsaného „*Přestávka na jídlo a odpočinek*“, platí:

„(1) Příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny

a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut,

b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.

(2) Přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.

(3) Jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.“

[46] Mezi stranami je nesporné, že v listinných důkazech (zejména denních rozkazech a měsíčních směnových výkazech) je zaznamenáno, že všichni stěžovatelé v rozhodném období přestávky na jídlo a odpočinek čerpali. Stěžovatelé jsou však toho názoru, že ve skutečnosti šlo pouze o dobu na jídlo a odpočinek, jelikož výkon služby nemohli přerušit. V nedávném rozsudku ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 As 268/2023-38, Nejvyšší správní soud shrnul základní východiska posuzování toho, zda jde o přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, nebo pouze o přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona:

„Pro posouzení, zda je příslušníkům poskytována řádná přestávka dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, nebo pouze přiměřená doba na stravu a oddech dle § 60 odst. 3, je klíčové

pokračování

posoudit možnost přerušitelnosti služby. Aby bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí jim být umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem, formálně v souladu s právními předpisy a služebními předpisy, případně rozkazy tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly spojené se stanovišti, na která jsou veleni, a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si. To není popřeno samotnou skutečností, že se ve zcela výjimečných případech aktivuje jejich zákonná zakročovací povinnost. Podřazení pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje sama o sobě ani skutečnost, že příslušník má v době přestávky ve službě na jídlo a odpočinek na sobě výstroj a výzbroj, případně že ji z praktických důvodů bezpečnostních kontrol tráví přímo ve věznici. Čerpání přestávek na jídlo a odpočinek musí také fakticky umožňovat pracovní prostředí a vytíženost příslušníků. Příslušník má tedy nárok na to, aby mu v mezích daného ustanovení byla poskytnuta přestávka na jídlo a odpočinek, přičemž k proplacení neposkytnuté přestávky lze přistoupit jen za situace, v níž nebylo poskytnutí přestávky objektivně možné.

Zákon o služebním poměru dále počítá v § 60 odst. 3 s tím, že existuje služba, jejíž výkon nemůže být přerušen, a při výkonu takové služby nárok příslušníka v možnostech čerpání přestávky určitým způsobem omezuje. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba podřadit zejména situace, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává. Také v případě, že je výkon služby formálně přerušitelný a zastupitelnost je ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňují, je nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky mají povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, a ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022-64).“

[47] Rovněž v projednávané věci je zásadní otázka, zda služba stěžovatelů byla přerušitelná, nebo zda stěžovatelé v průběhu přestávky museli pravidelně plnit služební úkoly. Stěžovatelé argumentují zejména tím, že podle rozpisu strážních a dozorcích stanovišť bylo nutné stanoviště obsazovat 24 hodin denně a že podle nařízení generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 5/2016 nebyli oprávněni stanoviště opustit, pokud nebyli vystřídáni či odvoláni. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelé pouze velmi obecně (bez uvedení konkrétních ustanovení a konzistentní právní argumentace) odkazují na formální prameny, které bez dalšího nemohou prokázat, jakým způsobem stěžovatelé přestávky skutečně čerpali.

[48] Nad rámec nutného odůvodnění pak lze upozornit, že pouze některá stanoviště byla obsazována 24 hodin denně, na některých se v průběhu dne měnil minimální počet jejich členů a dozorcí stanoviště č. 1A ve Věznici Karviná bylo dokonce určeno pouze k zesílení stanoviště č. 1. Z rozpisu dozorcích stanovišť pak vyplývá, že pohyblivá stanoviště nebyla určena konkrétním místem v prostoru, kde by se musel dozorce po celou dobu služby fyzicky nacházet (např. židle, z níž by dozorce neustále sledoval vězněné osoby). Naopak, šlo o relativně rozsáhlý prostor, často zahrnující i několik podlaží. Vzhledem k tomu, že povinností dozorců bylo mimo jiné provádění nepravidelných kontrol, vězněným osobám nemohlo být zřejmé, zda daný příslušník plní služební úkoly v jiné části dozorcího stanoviště, nebo čerpá přestávku na jídlo a odpočinek. Nelze tedy bez dalšího dovozovat, že by čerpání přestávek představovalo narušení bezpečnosti.

[49] Z žádného vnitřního předpisu rovněž nevyplynulo, že by služební úkoly byly naplánovány v takové hustotě, že by celá doba služby představovala neustálé plnění konkrétních úkolů, které by vyžadovalo soustavnou přítomnost příslušníka na daném stanovišti, jak nepodloženě argumentují stěžovatelé. Nejvyšší správní soud se rovněž shoduje se žalovaným v tom, že povinnosti související s jednotlivými stanovišti, upravené vnitřními předpisy, se na příslušníky vztahují pouze ve chvíli, kdy konají službu, nikoli v době, kdy čerpají přestávku na jídlo a odpočinek.

[50] Z § 4 písm. c) nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 5/2016 pak sice vyplývá povinnost příslušníka neopouštět stanoviště, ve skutečnosti je však definována následovně: „*Neopouštět stanoviště nebo vymezený úsek bez souhlasu nadřízeného nebo dokud nebude vystřídán nebo odvolán.*“ (důraz doplněn Nejvyšším správním soudem). Vzhledem k tomu, že stěžovatelé čerpali přestávky na pokyn nadřízeného, příp. s jeho vědomím, nemohli čerpáním přestávek porušit ani toto nařízení generálního ředitele, jak se stěžovatelé snaží dovodit v kasační stížnosti.

[51] Krajský soud z výpovědí svědků i některých stěžovatelů dovodil, že služba stěžovatelů byla přerušitelná a stěžovatelé přestávky skutečně čerpali. Stěžovatelé se závěry krajského soudu nesouhlasí, ale jeho argumentaci rozporují toliko tvrzením, že ti z nich, kteří ve správním řízení vypovídali, potvrdili, že na stanovištích nejsou střídáni a bez vystřídání nemohou stanoviště opustit. Toto tvrzení je však v příkrém rozporu s obsahem spisu v projednávané věci. Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že téměř všichni stěžovatelé i svědci shodně vypovídali, že přestávky čerpají, když je někdo (příslušník z jiného stanoviště či inspektor) vystřídá. Shodli se i na tom, že v průběhu přestávky nejsou odpovědní za stanoviště a že když střídají kolegu, který má přestávku, tak mají odpovědnost za kolegovo stanoviště oni. Nikdo z nich neuváděl, že by přestávku byl nucen pravidelně ukončovat před uplynutím stanovené doby. Neobstojí tedy ani tvrzení stěžovatelů, že ihned po skončení konzumace byli nuceni se vracet. Z výpovědí všech stěžovatelů i svědků vyplynulo, že mimořádné situace (které stěžovatelé i svědci zmiňovali jako jediný důvod přerušení přestávky) nastaly zřídka – někteří stěžovatelé si nevzpomněli vůbec na žádnou. Stěžovatelé i svědci rovněž potvrdili, že s vědomím nadřízeného lze čerpat přestávku i mimo objekt věznice, žádnému ze stěžovatelů nebyla tato možnost odepřena. Stěžovatelé neuvádějí, na základě čeho dovozují, že každé vystřídání za účelem čerpání přestávky by mělo být zaznamenáno do knihy předání a převzetí služby, včetně provedení sčítací prověrky. Žalovaný i krajský soud stěžovatelům opakovaně vysvětlili, že se jedná o přerušení, nikoli o ukončení služby, resp. o nástup do ní.

[52] Navíc, jak už bylo konstatováno, pokud jde o příslušníky vykonávající službu na pohyblivých stanovištích, nemusí být jejich vystřídání za účelem čerpání přestávky nutně třeba. Nejvyšší správní soud nerozporuje, že nejbezpečnější by nepochybně bylo, kdyby každá vězněná osoba měla své vlastní stanoviště, na němž by byl 24 hodin denně přítomen příslušník, který by dohlížel na veškerou její činnost. Náklady takového systému by však byly astronomické. V praxi je třeba zajistit efektivní provoz vězeňských zařízení i za cenu přiměřeného rizika, že v určitých chvílích nastane mimořádná událost či vyvstane jiný neodkladný úkol zrovna ve chvíli, kdy příslušník plní služební povinnosti v jiné části svého stanoviště, případně čerpá přestávku na jídlo a odpočinek. Vzhledem k prokázanému nízkému počtu mimořádných událostí nelze dovozovat, že čerpáním přestávek vzniká ve Věznici Karviná (či v dalších dotčených věznicích) chaos, jak tvrdí stěžovatelé. Žalovaný na

pokračování

straně 29 žalobou napadeného rozhodnutí případně konstatoval, že „*k zabezpečení plnění úkolů Vězeňské služby ČR (zejména pro zabezpečení střežení věznic v širším slova smyslu) neslouží pouze dozorcí či strážníci, jak to vyplývá z kontextu celého odvolání proti napadenému rozhodnutí, ale slouží k tomu i jiné mechanismy, jako jsou mříže na oddílech, oplocení, tísňové hlásiče či kamerové systémy*“. Možnost příslušníka přerušit službu na pohyblivém stanovišti za účelem čerpání přestávky na jídlo a odpočinek samozřejmě neznamená, že by tento příslušník mohl zanechat vězně bez dozoru mimo zabezpečené prostory věznice, jak stěžovatelé tvrdí.

[53] K odkazům na judikaturu krajských soudů Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatelé uvedli pouhý výčet rozsudků, aniž by vysvětlili, které úvahy krajských soudů by měly být relevantní pro projednávanou věc a proč by tomu tak mělo být. V případě Soudního dvora EU a Ústavního soudu stěžovatelé dokonce neodkázali na žádná konkrétní rozhodnutí. Co se týká Ústavního soudu, je tvrzení stěžovatelů jednoznačně nepravdivé. Podle dostupných zdrojů (databáze nalus.usoud.cz) totiž Ústavní soud do podání kasační stížnosti v projednávané věci žádný obdobný případ vůbec nerozhodoval. Není tedy pravdou, že by jakýmkoli (či dokonce všem) obdobným stěžovatelům vyhověl. Jak následně správně poukázal žalovaný, usnesením ze dne 8. 11. 2023, sp. zn. I.ÚS 1615/23, Ústavní soud odmítl ústavní stížnost podanou v obdobné věci skupinou příslušníků, kteří vykonávali službu ve Věznici Nové Sedlo, pro zjevnou neopodstatněnost.

IV.

Závěr a náklady řízení

[54] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[55] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšným stěžovatelům právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. ledna 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu